

Θρήνος γὰρ τὸν Σουλτάνο
καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

φ.—

Τέμαθες λοιπὸν, εἴρησ,
γὰρ τῆς Πόλεως τὸν Καλῆσ;
Ὁ Χαμίτ ὁ κακομοῖρσ
εἶναι σήμερα κληθήσ.

Ὁ Χαμίτ μὲ συγκινεῖ,
σοβαρώτατ' ἴσθαιετ,
καὶ καθὼς μοῦ λῆνε τόσο
πιθάνῃ νὰ τὰ κορθώσ.

Ὁ Χαμίτ ὁ σεβνταλήσ,
ὁ Σουλτάνος ἔσθλῃσ,
ὁ κινὼν λαοὺσ καὶ θρόνους
μὲσ ἀφίνε τῶρα χρόνους.

Ἐγει λέγουν οὐραμία
καὶ βεβαίως ἀποθήσκει,
καὶ τὸν κλαίει ταθεμία
τῶν ἐρώτων Ὀδαλίσκη.

Ἐγει λὲν νεροῖτιδα,
εἶχε καὶ κωστίτιδα,
καὶ τριγύρω του τ' οὐτ' ἔδεσ
καὶ Χανοῦμ μὲ φερετ' ἔδεσ
καὶ Κισλαραγάζων στήρη
κλαίνε τὸν τρανὸν Καλῆσ.

Τὴν Μεγαλειότητά του πάντες τῶρα προσκυνεῖτε,
τὴν σεπτήν, τὴν ἱερὰν,
κι' ἐν ὀργάνοις ἀνυμνεῖτε
τὸν Σουλτάνον τὸν Σουλτάνων,
ποῦχε νόσον σοβαρῶν
τῶν σχημερῶν ὀργάνων.

Κλαίνε γύρω του χαρέμια
καὶ Σοφτάδες μὲ καλέμια,
κλαίνε Ἐφέντιδες, Πασσάδες,
τόσοι τοῦ Γιλδίξ φουάδες.

Κλαίνε Βεζῆρδες, Ντιδάκησ,
ποσ τοῦ καίγανε λιθάνησ,
κλαίνε Ἀγάδες, κλαίνε Μουρτῆδες,
κλαίνε καφρετσηκασάδες,
μάγειροι, βαλαμπόλοσ,
κλαίνε τέλος πάντων ὄλοσ.

Ἐτσι τοῦτανε γραφτό,
Περικλέτο μπεχλιδάνησ...
πὺσ σου φαίνεται κι' αὐτό
ἄρρωστώνη κι' οἱ Σουλτάνοι.

Ὁ τὰ πάντα σὰν Καλῆσ πικροδύγκμοσ κωτάζων
καὶ πολλὴν νεροῦσ ἐτάζων
μὲ νεροῖτιδ' ἴσθαιετ
καὶ τὸν κόσμο συγκινετ.

Ὁ ποτίσας τόσοσ φίλοσ μὲ καρῶ γλυκὸ βαρὸ
καὶ πολλὴν ἀλλάξας πίστιν,

ὕποφρει, μαρτυρεῖ
μὲ τὴν οὐροδόχον κύστιν.

Ὁ τοῦσ Ἀραβασ πατάξασ
τῆσ γνωστῆσ τῆσ Γεμίνησ,
καὶ σὸ ἀκράτοσ του συντάξασ
τάσ φυλάξ τῆσ οὐκουμένησ.

Ὁ τροσὺσ τρανῶν φηγάδων,
ὁ τοῦσ διπλωμάτασ σκώπτιωσ,
καὶ πολλῶν Κισλαραγάζων
τ' ἀμελέτησ' ἀποκόπτων.

Ὁ τοσαύτασ μελετῶν
πρὸ πολλοῦ μεταρρυθμίσει,
καὶ δικαιοῦσ τῶν κρατῶν
προκλίσεασ συγκινήσει.

Ὁ χορτάξασ κατὰ κόρον
μὲ πολλὴν πίστιν κουφάρι
τῶν ἱστορικῶν Βοσπόρων
τὰ καλλίγευστα τὰ ψάρι.

Ὁ πολλὰ διοργανώσασ
ἐν τῷ μέσῳ τῶσων νέων,
ὁ μολὰ σφῶν γινώσασ
ἐν σοφίῃ περισσῇ,
νόσον σήμερα νοσεῖ
τῶν εὐγενικῶν ὀργάνων.

Καὶ γὰρ τέτοιο ἔσφρηκτό
τὸ καμμένο τὸ χαρέμιο
τοῦ Χαμίτ τοῦ ροκί,
θρηνηθεῖ πικρὰ, Βερέμιο.

Μὰ καὶ σὺ μαζὶ μ' ἐκεῖνο
ἔρχισε μεγάλο θρήνο.
Μὰ πικρῶν θαυρωμῶν Μουσικῶν
θρήνει τόσα ἔσφρηκτὰ του,
θρήνει καὶ τάρχοντικὰ του
καὶ τὴν κύστιν τὴν νοσοσικῶν.

Κύτταξε τὸν Μαζρετλοῦ,
κύτταξε τὸν Χαζρετλοῦ,
τί μεγάλο χάλι ποῦχε!

Μὰ τραγούδησ κενερίκῃ
τὸν θρηνοῦν σπαρακτικῶσ
τόσοι τοῦ Γιλδίξ εὐνοχοῦσ.

Περικλῆ Μουσταφίρησ,
πὺσ λυποῦμαι τὸν Καλῆσ!

Γὰρ φητάσσο νὰ σὲ λὲν κραταιώτατον Σουλτάνον
καὶ μὲ νόσον νὰ νοσῆσ τὸν ἄβρῶν σου τὸν ὀργάνων.

Γὰρ φητάσσο, Περικλέτο, νάχῃ; Βαλῆδὲ Σουλτάνικῃ,
καὶ λογιῆσ λογιῆσ νικερτάνικῃ,
σκέφου νάχῃ; Κιρκασίσις, νάχῃ; Γεωργιανικῃ,
καὶ σὺ νάσαι κουνεῖσ.

Ὁ Σουλτάνοσ; ἴσθαιετ,
ὁ Σουλτάνοσ; ἴσθαιετ,
καὶ τὸ πᾶν συνέχει φρικῶ.

Δὲν ἐδέχθη Πρεσβευτὰς,
μὴν ἄπειθε κατ' αὐτὰς
δύως πρὶν ἐπὶ Σαλαμῶνι.

Τρίτη κόσμος ἔνα πάνα,
συμφορὰ ἐπὶ Καλιφότο.
Ὁ Χαμίτ' ποῦ βασιλεύει
μὲ τὸν θάνατο καλέσει.

Ὁ Καλιφ' ἐπὶ κρεβάτι
καὶ σιγὴ μὲς ἐπὶ Παλάτι.

Ἄνδρες τρωεῖς, καὶ κήποις μάχη τὰ σκαπέζι σέβει,
μὲ δ' ὁ κύριος Ὁσόνιερ' τῆς Ἀγγλίας δὲν τὸν βλέπει.

Ὅσοι τὸν κυττοῦν ἐμπρός τους
δὲν τοῦ καίτε κῆ λιθάρι,
κί' ὁ κλεινὸς Καλιφὸς πᾶνει
τοὺς νεφροὺς του τοὺς ἀρρώστους.

Κύττα, Περιλὴ Σαφίλο,
τὸν Χαμίτ' τὸν ἀρρωστάρη,
πύθει κί' ἀδελφὸν τὸν Ἰλιε
καὶ Ἐσάδλο, τὸ γενητάρη.

Ἐλα δίπλα του μὲ μίτηρ
καὶ σὰν Χόντζες Μουζ' Ἰνις
ν' ἀνεθῆσ' σὲ μινερί.

Καὶ νὰ σκούρη μὲ χωνί
σ' ὄλο, τὸν χαπὶ-γρουνη
πῶς δὲ γίνουσι συμφορὰ.

Ὁ Σουλτάνος ἀδρανεῖ,
ὁ Σουλτάνος ἀδρανεῖ,

καὶ γρατφοὶ τοῦ μάγοι λένε πῶς ἔλπει ὑπάρχει κάποιος,
καὶ τοὺ γράφουσι προσφιλεῖς
τῆς Ἑβρώτης Βασιλεῖς,
κί' εὐχονται νὰ καρδαρίσουσι μέλη τοῦ Καλιφὸς σάχη.

Θλίψης πανταχόφ μεγάλη,
μὰ κί' ὁ Ράλλος τὸ ταξίδι
σκόπους νὰ τ' ἀναβάλῃ
γὰρ τὸν ἀρρωστ' Ὁσμανλίδη.

Κί' εἶναι λίαν σοβαρὸν
εἰς τὸν τρέχοντα καιρὸν
τὸν Σουλτάνο προσφιλεῖ
ταξιδιῶν ἀναβολή.

Κί' ἂν ὁ τοῦ Γιλιζ' σακιάτης
δὲν γειήσῃ σὲν πρὶν, ἐφέντη,
βεδαίσουσι κί' ὁ Κορρηάτης
πῶς ὁ ἄφηρ καὶ ὁ γάδτι.

Κί' ἂν ἐπέλθῃ τοῦ Σουλτάνου μὲ τὰ νέα μερομήνη
κάποιο τέλος ἀπαυτῶσι,
εἰς τοὺς κυκλοὺς τῶν Ἀχταίων
δὲν θά'δῃς τὸν Κόντε Τζωρτζ' μὲ τὸν Κόντε τὸν Τεϊτσιήνη.

Πότε μ' ἔνα, πότε μ' ἄλλο τοῦ καυμένου τοῦ Κορρηάτη
τοῦ χαλοῦτε τὸ ροχάτι.
Καὶ τὴν ὄρα τοῦ ὁρομαῖ,
ἐπειρὸς στῆς Κηφισαίης,
καὶ τὸν Ζὸν ἔχειροκροταί, πύθει νὰ γὰρ θηλικῆ,
ἔμαθε τῆς Ἀγγιέλου τὰ διασκαδαστικά.
Κί' ἴσως κί' ἔλλα σὲν καὶ τὰτα νὰ τὸν ἔβου' ἐπὶ Κατα-
γλέντα κί' εἶντε μπακαλόμ. [κλούμ...

Ἐμπρὸς στῆς Πόλεως τὸν σατραπῆ,
ποῦ κί' ὑπόλοιφ' κί' γάγνη.

ὅσων Ρωμαίων τὸ κράτος τρέφει
καὶ σ' αὐτὸ μὲν πόνον στέφει
γονυπέτεις καὶ στάσου
κ' ὕμνωδός του ἑσκαίνου,
κ' εὐχὸν πάντα τάπαυτά σου
νὰ μὴ εἶναι σάν κ' ἔκεινο.

Π.—Δεσθόμεν ὑπὲρ τούτου τοῦ λαοφιλοῦς Σουλτάνου
κ' ἀξιώσωμεν καὶ τούτον ψαλτήριον καὶ στεράνου.
Κι' ἂν πολλοὶ τὸν εἶπαν μπόγχι κ' ἔστεμμένοι δολοφόνοι,
κ' ἂν ἐξέκαιεν πρὸ χρόνων
μέσα σ' τῆς Σταμπούλ τοὺς δρόμους μυριάδας Ἀρμενίων,
μὰ σ' ἐμὰς ἐφάνη φίλος ἀληθὴς ἐκ τῶν σπανίων.

Κι' εἶχε παραγγεῖλει τότε τὸν γνωστὸν Ἐτέμ Πασσᾶ
νὰ μὴ στήσῃ στάς κλεινάς
τοῦ στρατοῦ του πὰς σκηνάς,
μὰ νὰ μείνῃ σ' τὴν Ταράτσα... Πατισιάχη τοὺς γλασᾶ.

Καὶ κατόπιν τοῦ πολέμου,
τοῦ μηδῶως ἐχθρικοῦ,
μὰ καθ' ἕλα φιλικοῦ,
μὰς ἐφόρτωσε, τρελλέ μου,
μὰ παράσημά του τόσα, κ' ἄσμεϊνά καὶ χρυσᾶ...
διὸ κρᾶζομεν καὶ πάλιν ἰ Πατισιάχη τοὺς γλασᾶ.

Τοὺς γλασᾶ γι' αὐτὸν φωνάζουν κατασκῶπον λεγῶντες,
κ' ὅπως ἔχουν καταστήσει τῆς Εὐρώπης ἡ Κορώναις
ὁ Καλίφης ὁ σακκάτης ἔχει μείνει τώρα πλέον
ὁ καλλίτερος ἐξ ὧων τῶν συγχρόνων Βασιλέων.

Φ.—Τὸ φιλόδηρον ἐκεῖνο δὲν τὸ ἔβρισκει σ' ἄλλους θρό-
καὶ σύμ' προὔτινον κεφάλι, τὸν Προφήτη παρακάλεϊ
τῆς ἡμέρας σου νὰ κέρη καὶ νὰ τοῦ τῆς ἄνηχρόνου.

Π.—Τοῦτον πάντας ἀνωμόυμεν,
τοῦτον πάντας προσκυνοῦμεν.
Κι' ἴδου πλήθη φατωσμάτων
ἀδελφῶν ἐκθρονισθέντων,
καὶ παντοδαπῶν θυμάτων
πολλαχῶς θυσιασθέντων,
σὲ Βοσπόρου δροισιθέντων,
καὶ κερφάδες ποτισθέντων,
ὅτ' οὐ κρεββάτι του σιμόνου καὶ τοῦ λένε ἰ μὰς θυμᾶσαι ἰ
Πατισιάχη ἀνάθεμά σε.

Πλὴν ἐγὼ βρέφει Φασουλῆ μου, νοιώθω μὴ μὲγάλη λύπη
κ' εὐχόμεαι γὰρ τὸ καλὸ του,
καὶ μὲ τόσο καρδοχότυπ
στᾶνω σ' τὸ προσκεφάλῳ του.

Κλάψε τὸν ἐχθρὸ τὸν φίλο, κλάψε τὸν ἀνοικτομμάτη,
ποῦ σάν εἶναι σ' τὰ καλὰ του
παίξει κάθε διπλωμάτη
τῆς Φραγκιάς σ' τὰ δακτυλά του.

Κλάψε μ' ἄλη τὴν φύχ σου
καὶ γὰρ τούτον προσευχήσου.
Εἶθε σάν καὶ πρὶν νὰ γιάνη
καὶ τοὺς Φράγκους νὰ τοὺς κἀν
μασκαρᾶδες τῶν σκυλιῶν
καὶ κουρέλια κουρελιῶν.

Ἄν αὐτὸς ὁ φίλος λείψῃ μάλιστ' αὐτῇ τὴν ὄρα
τὸν Ρωμαῖκο συγχαρά.

Σκέψου, φίλε Περικλέτο, πῶς ἂν λείψῃ κατ' αὐτὰ
τῶν Ρωμαίων ὁ λατρευτῆς,
δὲν θὰ συμπάθῃ πλέον τὸν Ρωμαῖκο Σοφτᾶ,
ἢ Δεβίσης ἢ Μουρτῆς,
καὶ θ' ἄρχισῃ νὰ τὸ φτῆ.

Μήτε τοῦ Λοφου κανένας Ἕλλην Πρίγκιπ' ἐκεῖ πέρα
δὲν θὰ πᾶν ν' ἀνακινήσῃ τοῦ Βοσπόρου τὸν ἀέρα,
καὶ γὰρ τὴν Βασιλισσά μας δὲν θὰ γίνε-ται θυσία
σάν περὶν μὲ τὸ βαπόρι καὶ πηγαίνει σ' τὴν Ρωσσία.

Κι' ἂν νεφρίτιδες τὸν πᾶσαν κ' ἂν τὸν πᾶσαν πύελα,
τότε πᾶν ἀδικῶς ὄλα
καὶ τ' ἀντιτοπιλλοδόλα,
καὶ θὰ σκούρη ἰ συμφορὰ σας, Νίκη, Δόξα, Θύελλα.

Π.—Νὰ λοιπὸν γι' αὐτὰ στηλιάρη
καὶ βουβάσου, κοκκαλιάρη.

Τῆς Ἀστυνομίας νῆα γὰρ τὸν Μίχα τὸν φονέα.

Μὴν τύχη καὶ τὸν ἴδατε, παιδιά, τὸν Μενιδιάτη,
τὸν Μίχα τὸν χωριάτη ἰ
Μὴν τύχη καὶ τὸν ἴδατε κ' αὐτὸν τὸν τενεκέ,
ποῦ ἴπερ δὲν ἔμψιλο καπέλο καὶ ζικὴ
κᾶπου γνωστοῦ κουμπάρου του, καὶ ἔᾶπλωσε μ' ἐνέδρα
πέντε κορμὰ τὸ ξάνο, καὶ τῶσφιρε κ' ἔᾶπρε ἰ

Τὸν φάχουν ἰαβέρδες καὶ Σέλλο-Χῶμα ποικίλοι...
τῆς Σπιριδοῦλας τῆς φτωχῆς βαστοσε τὸ μαγκύλι
καὶ χαιροῦσε κ' εἶπε ἰ τώρα κ' ἐγὼ σὲ λίγω
μαζὶ μὲ τὸν Καράμπελα τὸν λήσταρχο καὶ φῶγω
νὰ πάω σ' τὴν Ἀμέρικα, νὰ πάω σ' τὴν Εὐρώπη,
καὶ κουτοροῦ μὴ φάγετε καὶ πᾶν χαμῆν' οἱ κόποιν.

Τὸν Μίχα μὴ θυμῶνετε, ποῦχει γερὴ τουφέκα,
κ' ἂν μόνον πέντε σκότωσα μ' μπορὸ νὰ φῶ δέκα.
Ἔγω μὲς σ' τὸ κεμῆρι μου σωσταίει δρό χιλιαδούλας
καὶ τὸ Μενιδί χαιρετῶ κ' ὄλαις τῆς Σπιριδοῦλας.

Ἔτσι μιλεῖ ζυπνὸς φοιτᾶς, ποῦ δόξασε τὸ γένος,
καὶ μεταμορφωμένος
γὰρ τὸ Παρίσι τῶκα καὶ γὰρ τὸ Βικαρρίτς
καὶ μὰς φωνάζει πρῆτς.

Πεζὸ δὲν τὸν ἀντάμωσε κανένας ἢ καββάλα ἰ
κ' ἴνας μακαλίης δυστυχῆς εὐρέθη ὁ κρεμάλας.
Καί ο κ' αὐτὸ πρωτοφανὲς ἀνευ τινὸς σημείου,
κ' ἔβᾶλαμ' Καθηγητᾶς τοῦ Πανεπιστημίου
νὰ κἀνουν ἐκθεσι σοφῆ γὰρ τούτον τὸν μακαλίη
κᾶν μόνος τὸν κρεμάστῆ κᾶν τὸν κρεμάσαν ἄλλοιν.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ φονεὸ τοῦ Μενιδιάτη κ' ἄλλα
καὶ τοῦ μακαλίη σήμερα μὰς βγάζουν τὴν κρεμάλα,
κ' ἐξυδερεκεῖ Καθηγητᾶ καὶ πρώτῆς Ἀστυνομίου
τὸν κρεμασμένο τὸν κρυττοῦν χωρὶς νὰ λένε γινώμη.

Φεγγολοῦν τὰ πέλαγα σ' τὴν Τένεδο, σ' τὴν Σιάμο,
καὶ κάθε κῦμα πῶρχεται νὰ ἔξαπλωθῇ σ' τὴν ἄμμο
σχοινιά ξερωῦντας καὶ ὀπλεμαῖς κτυπᾶτε λέει πάλιν...
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμέ. κρημοῦνε τὸν μακαλίη.